

Processos de pau

- ❑ Eritrea i Djibouti van arribar a un acord pel qual acceptaven la mediació de Qatar per resoldre el contenciós fronterer que els enfronta.
- ❑ El grup armat United Western Somali Liberation Front (UWSLF), que operava a la regió etiòp d'Ogaden, va acordar lliurar les armes al Govern etiòp
- ❑ Al Sudan (Darfur), la coalició de grups armats Liberation and Justice Movement (LJM), present en les negociacions de pau de Doha, va aprovar el full de ruta presentat per la mediació per avançar en el procés de pau.
- ❑ Es van celebrar converses de pau entre el Govern del Txad i la coalició rebel UFR a Khartum (Sudan).
- ❑ Al Sàhara Occidental el Front POLISARIO va congelar els contactes amb la MINURSO, en considerar que "s'estava convertint en un escut de protecció d'un fet colonial".
- ❑ A l'Afganistan, el líder talibà Mullah Omar va afirmar que podrien estar disposats a mantenir negociacions amb polítics occidentals.
- ❑ El Govern indi va donar llum verda al Govern de l'estat d'Assam perquè iniciés un procés de negociacions amb l'ULFA.
- ❑ El Govern indi i l'NSCN-IM van celebrar una ronda de negociacions a Kohima, capital de l'estat naga. Va ser la primera vegada des que es van iniciar les negociacions, fa 13 anys, que aquestes tenen lloc en territori naga.
- ❑ A les Filipines, el president del grup negociador de l'NDF, Luis G. Jalandoni, va assegurar que estava preparat per reprendre les converses de pau formals amb la nova administració.
- ❑ El nou líder turcoxipriota es va mostrar favorable a seguir les negociacions sobre la base d'allò que ja s'havia assolit.
- ❑ A Turquia, el PKK va finalitzar l'alto el foc que mantenia des d'abril del 2009.

En aquest apartat s'analitzen aquells conflictes armats o conflictes no resolts que han entrat en una fase de negociació formal, que estan immersos en un clar procés de pau, que estan explorant l'inici d'unes negociacions o que les han trencat o congelat per algun motiu. També es comenta la situació a la RD del Congo, Colòmbia i el Kurdistan turc, encara que no hi hagi negociacions obertes en aquests moments en aquests països, i la conjuntura de la R. Centreafricana.

3.1. Evolució dels processos de pau

Taula 3.1. Evolució de les negociacions en finalitzar el segon trimestre de 2010			
Bé (6)	Amb dificultats (7)	Malament (9)	En exploració (5)
<i>Eritrea-Djibouti</i>	<i>Txad (UFR)</i>	Nigèria (MEND)	<i>Senegal (MFDC)</i>
<i>Etiòpia (UWSLF)</i>	<i>Índia (ULFA)</i>	Somàlia Sudan (JEM)	Etiòpia (ONLF)
Sudan (LJM)	Índia-Pakistan	<i>Marroc (Sàhara)</i>	Afganistan
<i>Índia (NSCN-IM)</i>	<i>Moldàvia</i>	Myanmar <i>Kosovo</i>	Índia (NDFB)
Filipines (MILF)	<i>(Transdnístria)</i>	Turquia (PKK) Israel-	Filipines (NDF)
Iemen	<i>Armènia-Azerbaidjan</i>	Palestina	
<i>Xipre</i>	<i>(Nagorno-Karabakh)</i>	Iemen	
	<i>Geòrgia (Abkhàzia,</i>		
	<i>Ossètia del Sud)</i>		
	<i>Palestina</i>		

(En cursiva s'assenyalen els conflictes no resolts i que no estan en fase de lluita armada o que en aquests moments no són catalogables com a "conflicte armat". A la taula "d'exploració" només hi figuren els processos que inicien aquesta fase per primera vegada o després d'un llarg període de temps sense diàlegs o apropaments).

De les 27 negociacions analitzades, 15 corresponen a conflictes armats i 12 a conflictes no armats. Cinc es trobaven en fase exploratòria. De la resta, 7 han tingut dificultats, 9 han anat malament i 6 s'han desenvolupat satisfactòriament. En aquest apartat no es comenten les negociacions o exploracions en què no s'han produït fets rellevants durant el trimestre, com ara les de Xina-Taiwan, Filipines (MNLF), Índia (NSCN-K), Nepal (Terai), Etiòpia-Eritrea i Israel-Síria.

Àfrica

a) Àfrica Occidental

A Nigèria (Delta del Níger), Goodluck Jonathan, fins llavors president en funcions, va ser nomenat al maig cap de l'Estat després de la mort del seu predecessor, Umaru Yar'Adua. L'assessor presidencial per al Delta del Níger, Timi Alaibe, va declarar que es reprendrien els esforços per formar i proveir de llocs de treball els milers d'antics insurgents que es van acollir al programa d'amnistia l'any passat. Al juny es van reprendre els tallers formatius per a 20.192 excombatents. El Govern va aprovar un pressupost inicial de 30 milions de dòlars per al programa, i va indicar que cada ronda de formació donarà cabuda a 2.000 persones. La data va ser anunciada després que el grup armat MEND va amenaçar de reiniciar els atacs contra la indústria petroliera. El grup va mostrar dubtes sobre el fet que l'actual presidència del país, ocupada per Goodluck Jonathan, que pertany a l'ètnia ijaw, de la qual es compon el MEND, aconsegueixi canviar la realitat del Delta, sobretot tenint en compte que només disposa d'un any per governar abans de les pròximes eleccions. No obstant això, el líder d'una de les agrupacions més grans de la regió, Chris Ekiyor, de l'Ijaw Youth Council, es va mostrar convençut de la capacitat de Jonathan d'introduir els canvis necessaris per aconseguir la pau. D'altra banda, un dels principals líders de la insurgència del Delta, Ateke Tom, va amenaçar d'abandonar el programa d'amnistia al costat de centenars dels seus homes si el Govern no començava a complir les seves promeses de creació d'ocupació i desenvolupament per a la regió.

Al Senegal (Casamance), a final d'abril, el primer ministre Souleymane Ndiaye va afirmar que el Govern estava preparat per rebre els líders del grup armat MFDC i reiniciar les negociacions de pau, i va fixar com a condició que les reunions se celebressin al Senegal. Amb aquestes declaracions Ndiaye va respondre a la petició del líder de la facció del front sud de l'MFDC, César Atoute Badiate, que està enfrontat a la facció de Salif Sadio (front nord), i que també es va mostrar disposat a trobar una solució al conflicte de Casamance. Badiate, però, va categoritzar la situació de la regió de problema internacional i va demanar que les negociacions se celebressin en un país neutral. Diversos analistes van apuntar a la necessitat que les faccions de Sadio i Badiate entrin en un diàleg intern, com a pas necessari per a un procés de pau. Recentment, tots dos van mostrar bona disposició a mantenir converses de pau.

b) Banya d'Àfrica

Al juny, Eritrea i Djibouti van arribar a un acord pel qual acceptaven la mediació de Qatar per resoldre el contenciós fronterer que els enfronta. Segons l'acord, l'emir de Qatar xeic Hamad bin Khalifa farà de mitjancer entre els dos països amb l'objectiu d'establir un mecanisme per resoldre la disputa i normalitzar les relacions entre tots dos. El Ministeri d'Exteriors de Djibouti va manifestar que a més de l'acord, Eritrea havia retirat les seves tropes de dues àrees que havia ocupat a Ras Doumeira, la zona en disputa. Etiòpia va fer alguns passos positius per trencar l'aïllament en relació als països veïns i la comunitat internacional.

A Etiòpia, a l'abril, el grup armat **United Western Somali Liberation Front (UWSLF)**, que operava a la regió etiòp d'Ogaden, va acordar lliurar les armes al govern etiòp i tornar a la legalitat després de dècades de guerra de guerrilles. El grup operava des de Somàlia i tenia vinculacions amb Eritrea. A principi de juny, el grup armat **ONLF** va desmentir que estigués duent a terme converses de pau amb el Govern, després que el primer ministre, Meles Zenawi, va declarar en una roda de premsa que el Govern signaria aviat un acord de pau amb el grup insurgent. L'ONLF va assenyalar que aquestes declaracions del règim etiòp tenien l'objectiu de confondre a la comunitat internacional i sobretot a les multinacionals petrolieres. L'ONLF va remarcar que la seva postura pel que fa a les negociacions era coneguda i no havia variat, i consisteix a exigir que qualsevol negociació amb el règim etiòp només pot tenir lloc sota els auspicis de la comunitat internacional en un lloc neutral amb una tercera part medidora també neutral. El Govern ha rebutjat reiteradament acceptar una tercera part medidora sota els auspicis de la comunitat internacional.

Pel que fa a Somàlia, el 22 de maig es va celebrar a Istanbul una conferència internacional en la qual es pretenia impulsar el fràgil procés de pau a Somàlia. Els participants a la conferència van redactar la Declaració d'Istanbul, en què reiteraven el compromís de promoure la pau i l'estabilitat al país, la necessitat de mantenir en marxa el Procés de Pau de Djibouti, la formació de les forces de seguretat somalis, i el suport a AMISOM. La conferència la van organitzar el Govern de Turquia i les Nacions Unides. Al juny, tres ministres del Govern Federal de Transició (GFT) van dimitir i un d'ells, el ministre de Defensa, el xec Yusuf Muhammad Siad, va assenyalar que havia pres aquesta decisió pel fet que el GFT havia fracassat en el seu objectiu de restablir l'ordre i la seguretat. Diversos analistes van assenyalar que aquestes dimissions posaven de manifest la debilitat del GFT i podien posar més pressió sobre el primer ministre perquè dimitís o se sotmetés a una moció de censura per part del Parlament. Aquesta situació s'afegia a les crítiques d'imparcialitat que va rebre el representant especial del secretari general de l'ONU, Ahmedou Ould-Abdallah, en el càrrec des del 2007, que finalment en va ser rellevat i substituït per Augustine Mahiga, ambaixador de Tanzània a les Nacions Unides des del 2003.

Al Sudan (Darfur), el grup armat **JEM** va acusar el Govern d'haver trencat l'acord de l'alto el foc en bombardejar les seves posicions al Darfur Septentrional. L'augment dels combats i les operacions militars a Darfur durant el mes de maig van portar el grup armat a retirar-se de les negociacions, en considerar que els acords a què havia arribat amb el Govern havien estat trencats per la renovació de la violència. A més, les autoritats del Txad es van oposar a l'entrada al país del líder del JEM, Khalil Ibrahim, que es dirigia de nou a Darfur fent escala a N'Djamena en un vol provinent de Líbia. El JEM va considerar que Qatar ja no era un espai neutre per a les negociacions i es va negar a reprendre el diàleg en considerar que qualsevol acord a què s'arribi amb el Govern quedarà buit de contingut.

La coalició de grups armats **Liberation and Justice Movement (LJM)**, present en les negociacions de pau de Doha (Qatar), va aprovar el full de ruta presentat per la mediació per avançar en el procés de pau. El Govern també va donar el vistiplau al document en una reunió amb l'LJM on es va acordar la formació de sis comitès: el primer dedicat al repartiment del poder polític i l'estatus administratiu de Darfur, un segon destinat a resoldre el repartiment econòmic incloent-hi els litigis sobre la propietat de la terra, un tercer encarregat de les compensacions per als refugiats i desplaçats interns, un quart que abordarà els temes de seguretat, el cinquè destinat a temes de justícia i reconciliació, i un sisè grup que abordarà la resolució de conflictes i l'acord de pau. Ambdues parts van acordar que representants dels desplaçats pel conflicte participaran com a observadors en el comitè destinat a abordar les compensacions als retornats. El president sudanès, Omar al-Bashir, va advertir que la recent ronda de Doha seria l'última oportunitat per a tots els grups armats que volguessin participar en el procés de pau.

c) Grans Llacs i Àfrica Central

Al Txad, a principi d'abril es van celebrar converses de pau entre el Govern i la coalició rebel UFR a Khartum (Sudan). El portaveu de la coalició, Abderrahman Koulamallah, va assenyalar que aquests contactes podrien conduir a unes negociacions de pau amb el Govern. Des d'agost del 2007, l'oposició armada txadiana i el Govern no havien mantingut contactes, segons que va assenyalar el portaveu de les UFR. Aquestes converses van tenir lloc després de l'acord a què van arribar el Sudan i el Txad el gener del 2010. El mediador txadià Abderrahman Moussa i una delegació de 15 membres de les UFR van estar presents en les converses, encara que els líders de les UFR Timane Erdimi i Mahamat Nouri no van assistir a la reunió. Tot i aquesta prometedora trobada, però, el president txadià, Idriss Déby, va rebutjar la possibilitat que s'afegeixin nous passos als que s'han fet, i va qualificar de mercenaris els grups rebels. Va assenyalar que una vegada culminades les eleccions del Sudan, el Txad enviaria una nova comissió a Khartum per negociar amb els rebels. Al maig, quatre grups armats van anunciar la formació de la nova coalició National Alliance for Democratic Change (ANCD), liderada pel general Mahamat Nouri. Tres dels grups havien format part de la UFR anteriorment.

Respecte a l'**RCA**, la comissió electoral va anunciar al juny que havia acordat la celebració de les eleccions legislatives i presidencials el proper 24 d'octubre, després d'haver endarrerit les dues dates anunciades prèviament. El mandat del president François Bozizé culminava l'11 de juny, però l'oposició política i la comunitat internacional van anunciar l'existència de problemes en el cens electoral i les llistes de votants, un pressupost insuficient per dur a terme el procés i amenaces per qüestions de seguretat que feien témer que la celebració d'unes eleccions lliures i transparents fos impossible. La data inicial era el 25 d'abril i posteriorment es va endarrerir fins el 16 de maig.

A la **RD del Congo**, a final de maig, el Consell de Seguretat de l'ONU va aprovar la resolució 1925 per la qual prorrogava el mandat de la MONUC fins el 30 de juny de 2010 i va decidir que, en vista de la nova fase a què s'havia arribat, la missió de les Nacions Unides en aquest país, **MONUC**, passaria a denominar-se, a partir de l'1 de juliol de 2010, **Missió d'Estabilització de les Nacions Unides a la República Democràtica del Congo (MONUSCO)**. La MONUSCO estarà desplegada fins el 30 de juny de 2011 i tindrà una dotació màxima de 19.815 efectius militars, 760 observadors militars, 391 agents de policia i 1.050 policies, a més dels components civil, judicial i penitenciari corresponents. El Consell també va autoritzar la retirada d'un màxim de 2.000 efectius militars de les Nacions Unides com a molt el 30 de juny de 2010 a les zones on les condicions de seguretat ho permetin. Així mateix va autoritzar la MONUSCO perquè, alhora que concentra les seves forces a la zona oriental, mantingui una força de reserva amb capacitat per al redesplegament ràpid en qualsevol altre punt del país. Finalment, el Consell va posar de relleu el fet que el Govern congolès era el principal responsable de la seguretat i la protecció de la població civil. Al juny, el secretari general de l'ONU va nomenar representant especial del secretari general de l'ONU Roger Meece, ambaixador dels EUA a la RD del Congo entre l'any 2004 i el 2007, en substitució d'Alan Doss.

d) Magrib

Pel que fa al Sàhara Occidental, el líder del Front POLISARIO, Mohamed Abdelaziz, va enviar a l'abril una dura i crítica missiva al secretari general de l'ONU, Ban Ki-moon, en la qual expressava decepció per la seva falta de lideratge i voluntat per acomplir el mandat de l'ONU al territori del Sàhara Occidental, disputat pel Marroc i els sahrauís. A la carta el dirigent sahrauí reconeixia la seva indignació amb Ban Ki-moon, en especial per l'últim informe periòdic emès al Consell de Seguretat sobre la situació al Sàhara Occidental. Abdelaziz considerava que el document no reflectia de manera objectiva els esdeveniments de l'últim any i que el secretari

general havia cedit davant algunes de les tesis defensades pel Marroc, per exemple, pel fet que gairebé no esmentava la celebració d'un referèndum, reclamat pels sahrauís. Així mateix, el dirigent criticava la poca atenció que s'hi dedicava a les denúncies de violacions dels drets humans perpetrades pel Marroc i reclamava canvis en la missió de pau. A final de maig, el **Front POLISARIO** va congelar els contactes amb la **MINURSO**, la força de les Nacions al Sàhara Occidental, en considerar que "s'està convertint en un escut de protecció d'un fet colonial, és a dir, l'ocupació del Sàhara Occidental pel Marroc".

Amèrica

A **Colòmbia**, el Comandament Central de l'**ELN** va revelar a l'abril que havia rebut propostes del Govern de dialogar en secret, però les va rebutjar per considerar que estaven revestides de conveniències de tipus electoral. La guerrilla de les **FARC**, per la seva banda, va tancar tota possibilitat de diàleg amb el Govern a l'exterior. Així ho va expressar el Secretariat d'aquesta organització en un comunicat dirigit a l'Alt Comissionat per la Pau, Frank Pearl, en què manifestava que la seva disposició al diàleg havia estat permanent, però que no dialogaria amb el Govern del president Uribe quan només faltaven quatre mesos per a concloure el seu mandat i encara menys quan la proposta governamental establia diàlegs a l'estranger i en secret. Les **FARC** van reiterar que mantindrien les portes obertes per al diàleg, sempre que aquest es faci a Colòmbia i de cara a la nació. Per la seva banda, la **Comissió de Conciliació Nacional (CCN)** va presentar al maig un paquet de propostes amb el propòsit de construir una política que condueixi a la fi del conflicte armat i que contingui una sortida negociada. El document final, que va ser lliurat a cada un dels candidats presidencials, contenia "vuit mínims": política negociada de reconciliació i pau, democràcia real i transparència amb els recursos públics, equitat en els drets per a una vida digna, construcció de país des de la diversitat regional, alternatives productives sostenibles, educació amb qualitat i cobertura, participació ciutadana en la construcció dels destins col·lectius, i reforma agrària integral.

Al juny, van finalitzar els escrutinis electorals per a la **Presidència de la República**, que van donar com a guanyador **Juan Manuel Santos**, el qual va resultar elegit amb un programa de continuació de la política de govern del president Uribe. En el seu primer discurs, el president electe va assegurar que donaria un tractament estrictament diplomàtic i de respecte a les relacions amb els altres països, alhora que va plantejar que treballarà per a la integració llatinoamericana com a base del desenvolupament i del progrés. El vicepresident electe, Angelino Garzón, en les seves primeres declaracions a mitjans de premsa, va assegurar que el nou Govern s'esforçaria per transitar cap a la pau i la reconciliació, amb el benentès que es donaria continuïtat a la política de "seguretat democràtica" de l'actual mandatari, Álvaro Uribe Vélez. Va demanar, a més, a les guerrilles de les **FARC** i l'**ELN** que prenguin la decisió més revolucionària, que és ser capaços de demanar perdó a la població i d'expressar públicament la inutilitat de la violència per assolir fins polítics, com també que alliberin sense condicions tots els segrestats que tenen en poder seu, com la base perquè es doni un procés de pau a Colòmbia.

Àsia i Pacífic

a) Àsia meridional

A l'Afganistan, a mitjan abril, el líder talibà **Mullah Omar** va afirmar que podrien estar disposats a mantenir negociacions amb polítics occidentals. Aquesta informació la van revelar dos dels seus col·laboradors pròxims en una entrevista amb *The Sunday Times*. El líder talibà hauria

assenyalat que ja no està interessat a governar el país i que els objectius dels talibans són l'expulsió dels estrangers del país, el retorn de la xaria i el restabliment de la seguretat. Els talibans no haurien fixat precondicions per al diàleg, simplement haurien indicat que aquest ha de ser honest. Al maig, el president afganès va visitar els EUA amb una nova proposta de pau amb la qual pretenia persuadir el president Barack Obama de la necessitat de negociar amb els talibans, amb l'objectiu que els insurgents abandonessin les armes abans de la retirada de les tropes nord-americanes del país, prevista per a mitjan 2011. Als líders talibans se'ls oferiria l'exili a l'estranger i les organitzacions talibans podrien participar en la vida política del país si es trencaven els llaços amb Al-Qaida. El president afganès va afirmar que involucraria el Pakistan en els esforços de reconciliació amb la insurgència talibana.

Al juny, va concloure la Jirga –assemblea tradicional– de pau convocada pel president Hamid Karzai, amb l'adhesió dels líders tribals al pla presentat per Karzai. L'assemblea, que havia rebut crítiques pel fet d'estar integrada fonamentalment per seguidors del president i no haver inclòs els talibans, va ser atacada per míssils talibans durant el primer dia de la celebració. A més, organitzacions de dones i de drets humans van expressar preocupació per la quasi nul·la presència de dones a la Jirga (entre 30 i 50 de 1.400 participants), fet que va ser interpretat com una maniobra per acontentar els talibans. Després de la celebració de la Jirga, el responsable de l'OTAN per a la reintegració de combatents a l'Afganistan va afirmar que **el Govern afganès podria aprovar un pla que preveïés que els insurgents poguessin conservar les seves armes per tal de proveir de seguretat les seves comunitats**. Això implicaria que la provisió de seguretat en determinades zones del país quedaria en mans d'antics insurgents, que a canvi de reintegrar-se rebrien formació professional i llocs de treball, així com beneficis per a les comunitats com ara projectes de desenvolupament i construcció d'infraestructures. El Govern esperava que entre 36.000 i 40.000 combatents participessin en el programa de reintegració en els propers cinc anys. El pla preveu la creació d'un "Alt Consell per a la Pau" que durà a terme un esforç en tot el país per aconseguir que els insurgents de baix perfil s'adhereixin al procés de reintegració. D'altra banda, una delegació del comitè de sancions sobre Al-Qaida i els talibans de les Nacions Unides visitarà el país amb l'objectiu de revisar la llista de persones objecte de sancions. Aquesta delegació suggerirà qui pot ser retirat de la llista, i això haurà de ser ratificat pel Consell de Seguretat de l'ONU. La majoria dels talibans inclosos en la llista eren antics membres del Govern i altres figures polítiques, més que no pas comandants militars. La supressió d'aquesta llista era un requeriment de la Jirga de pau, ja que la seva existència suposava un obstacle a l'avanç en les negociacions amb la insurgència. El Consell de Seguretat sempre s'havia mostrat contrari a retirar noms d'aquesta llista, però fonts de les Nacions Unides van assenyalar que en aquest cas semblava probable que se'n poguessin retirar un elevat nombre de figures talibans. D'altra banda, el representant especial del secretari general de l'ONU a l'Afganistan, Staffan de Mistura, va mostrar el seu suport a les peticions perquè es posi en llibertat aquells insurgents detinguts i contra els quals no s'han presentat càrrecs, petició també llançada per la Jirga. **El Pakistan, per la seva banda, va dur a terme contactes preliminars amb la xarxa talibana Haqqani**, que opera fonamentalment a les províncies de Khost, Paktia i Paktika i és una de les organitzacions insurgents més fortes al país. Encara que no se'n van revelar detalls, el Pakistan va assenyalar que el grup armat semblava disposat a dur a terme converses amb el Govern afganès, fet que suposa un avanç respecte al passat. Aquests contactes s'haurien produït després que el president afganès va donar indicis recentment d'un apropament al Pakistan, i es va produir la dimissió del cap d'intel·ligència afganès i el ministre d'Interior, crítics amb l'acostament de Karzai a Islamabad. El Pakistan estaria així fent de mediador entre el grup Haqqani i l'Afganistan per diverses raons, entre les quals cal destacar les pressions nord-americanes per dur a terme una operació militar al Waziristan Nord, front que Islamabad no volia obrir, ja que s'afegiria a la ja complicada situació a les Àrees Tribals sota Administració Federal. La xarxa Haqqani no ha llançat atacs a l'interior del Pakistan i no és percebuda com una amenaça directa al país; i a més, tindria contactes amb determinats membres de la cúpula militar pakistanesa, cosa que permetria

a l'Executiu, en cas que s'arribés a un acord a l'Afganistan, tenir capacitat d'incidència directa sobre el Govern afganès.

A l'Índia, un grup de ciutadans i intel·lectuals destacats van organitzar a l'abril una convenció amb l'objectiu de buscar solucions al conflicte de l'estat d'Assam acceptables per a totes les parts. Entre els participants destacaven Indira Goswami i Lachit Bordoloi, que ja van participar en iniciatives anteriors d'interlocució amb el grup armat d'oposició **ULFA**. L'objectiu de la convenció era arribar a un consens que pogués ser presentat a les parts com a base per a la represa de les negociacions. Un dels organitzadors de la reunió, Hiren Gohain, va demanar a l'ULFA que consideri la qüestió de la sobirania tenint en compte els canvis en el context mundial global i les noves definicions d'independència. Per la seva banda, el comandant en cap del grup armat, Paresh Baruah, va tornar a declarar que només participarien en unes negociacions, si s'abordava l'assumpte de la sobirania, i que no acceptarien cap solució per sota de la independència. A més, Baruah es va mostrar molt crític amb la iniciativa dels intel·lectuals. No obstant això, dies abans, un altre dirigent de l'organització, Pradip Gogoi, va afirmar que la discussió sobre la sobirania no implicava necessàriament que aquesta hauria de ser garantida. El Govern, per la seva banda, va indicar que estava disposat a mantenir negociacions, però que s'havia de produir alguna iniciativa per part de l'ULFA, i va reiterar també que la qüestió de la sobirania era indiscutible. Al juny, el **Govern indi va donar llum verda al Govern de l'estat d'Assam perquè iniciés un procés de negociacions amb l'ULFA** i va nomenar com a interlocutor amb el grup armat l'antic cap de l'oficina d'intel·ligència P. C. Haldar. El ministre en cap d'Assam, Tarun Gogoi, va assenyalar que ara el grup armat havia de donar una resposta formal al Govern, resposta que no esperaran de manera indefinida. Gogoi va afirmar que considerarien les demandes del grup armat si aquestes s'emmarquen dins de la Constitució índia. Per la seva banda, els líders empresonats de l'ULFA s'haurien reunit a la presó central de Guwahati per discutir aquest assumpte, i el grup armat va emetre una declaració pública en què instava el Govern a posar en llibertat els sis líders detinguts per afavorir les negociacions. De moment no van respondre directament a la interpel·lació de l'Executiu.

Al maig, el ministre en cap d'Assam, Tarun Gogoi, va afirmar que esperava que després del lliurament per part de la Policia de Bangla Desh del cap del grup armat d'oposició **NDFB**, Ranjan Daimary, detingut en aquest país, **es podrien produir converses de pau amb diferents grups armats d'oposició**. Daimary encapçalava la facció de l'NDFB que s'havia oposat a un acord d'alto el foc i que reclamava la independència per al territori de Bodoland. Daimary està acusat de ser el responsable dels atemptats que van causar 100 morts l'octubre del 2008.

A l'estat de **Nagaland**, l'interlocutor del Govern per a les negociacions amb el grup armat d'oposició **NSCN-IM**, R. S. Pandey, va portar a terme a l'abril una visita de sis dies a la regió, amb l'objectiu d'accelerar el procés de pau. Aquesta visita es va produir després de la que havia dut a terme el líder del grup armat Thuingaleng Muivah, juntament amb la seva dona, un mes abans, durant la qual es va reunir amb representants de diverses ONG. Després de la visita, el Govern i el grup armat es van reunir de nou a Delhi. El grup armat hi va estar representat per una delegació de cinc membres encapçalada per Muivah. Les negociacions estarien centrades en la proposta de 31 punts feta pel grup armat que incloïa la unificació de tots els districtes habitats per població naga, així com una constitució, bandera, moneda i exèrcit propis. D'altra banda, Muivah podria reunir-se ell tot sol amb representants del Govern. Al maig i juny, organitzacions naga van bloquejar durant 65 dies seguits el principal accés per carretera a l'estat de Manipur en protesta per la decisió del Govern d'impedir que el líder del grup armat d'oposició **NSCN-IM** Thuingaleng Muivah visités la seva població d'origen, al districte Ukhrul de Manipur. Al juny, el **Govern indi i l'NSCN-IM van celebrar una ronda de negociacions a Kohima, capital de l'estat naga**. Era la primera vegada des que es van iniciar les negociacions fa 13 anys que aquestes tenien lloc en territori naga. A la declaració a la premsa que es va fer en finalitzar les negociacions, les dues parts es van mostrar satisfetes i disposades a continuar el procés. El

Govern indi va assenyalar que reconeixia la singularitat i la història del poble naga, i que la solució del conflicte havia de ser honorable per a totes dues parts. El líder del grup armat, Thuingaleng Muivah, per la seva banda, va reconèixer que l'esforç del Govern era sincer. No obstant això, al final de la reunió no es van revelar avenços concrets. La propera ronda de negociacions se celebrarà a Delhi, però Muivah va indicar que abans s'hauria de dur a terme un procés de consultes amb la societat civil naga.

Pel que fa al contenciós de l'Índia i el Pakistan per la regió del Caixmir, a final d'abril els primers ministres dels dos països, Manmohan Singh (Índia) i Yusuf Raza Gilani (Pakistan), es van reunir a Thimbu, Bhutan, per primera vegada en nou mesos durant una cimera de països del sud d'Àsia. No es va revelar l'agenda de la trobada, que va ser qualificada de positiva per ambdós líders. Al maig, el Grup de Contacte de l'Organització per la Conferència Islàmica va emfatitzar la necessitat que es respectés el dret a l'autodeterminació de la població de Jammu i Caixmir i va fer una crida al Govern de l'Índia perquè respecti els drets i la voluntat de la població caixmiriana. D'altra banda, una enquesta d'opinió duta a terme pel *think tank* britànic Chatham House va revelar que el 44% de la població que viu al Caixmir administrat pel Pakistan i el 43% de la que viu al Caixmir administrat per l'Índia eren favorables a la independència del Caixmir. A la vall del Caixmir, centre neuràlgic del conflicte armat, entre el 74 i el 95% de la població es va mostrar favorable a aquesta opció. D'altra banda, només el 27% de la població de la zona pakistanesa i el 57% de la índia es van mostrar confiats que un procés de pau aconseguirà solucionar el conflicte armat. Al juny, el líder indi de la coalició de partits independentistes APHC, Mirwaiz Umar Farooq, va rebutjar l'oferta que havia llançat el primer ministre indi, Manmohan Singh, durant la visita que va fer a la zona, en què afirmava que estaven disposats a dur a terme converses amb qualsevol grup que s'oposés al terrorisme i la violència. Farooq va afirmar que no es tractava de cap oferta nova, i que el Govern indi ha de derogar la legislació sobre detencions, posar en llibertat els presos polítics i retirar les Forces Armades de la zona abans que es pugui iniciar cap procés de diàleg. D'altra banda, en el seu informe *Steps Towards Peace: Putting Kashmiris First*, l'International Crisis Group (ICG) va afirmar que tots dos països havien fracassat en la incorporació de la població caixmiriana al procés de pau, i havien desaprofitat l'oportunitat que els havia brindat el procés de creació de mesures de confiança. Encara que l'Índia es va retirar formalment del procés de diàleg compost després dels atemptats de Mumbai, les mesures de confiança no han estat mai paralitzades. No obstant això, si els representants caixmirians dels dos costats no tenen autoritat aquest procés no aconseguirà resultats significatius. L'ICG va instar l'Índia a derogar totes les lleis draconianes en vigor i a canviar l'estratègia contrainsurgent militar per una política de rendició de comptes i estimulació de l'economia. D'altra banda, el Pakistan hauria de garantir que la insurgència jihadista no tingui capacitat per interferir en la construcció de la pau, i atorgar més poder a les institucions civils de l'Azad Kashmir.

c) Sud-est Asiàtic

A les Filipines, a final d'abril es van celebrar a Kuala Lumpur les divuitenes negociacions exploratòries entre el Govern de Filipines i el grup armat d'oposició MILF. El Govern i l'MILF van acordar treballar conjuntament per a facilitar el retorn dels civils desplaçats, més de 100.000, des del 2008 com a conseqüència de la violència. El Govern i el grup armat van signar un acord especial d'alto el foc per tal de garantir que les eleccions presidencials transcorreguessin pacíficament a Mindanao. Al maig, el senador Benigno Noyoy Aquino va ser proclamat oficialment guanyador de les eleccions presidencials filipines. Al juny, representants del Govern filipí i de l'MILF van signar un acord per mantenir les negociacions de pau durant la transició política. La reunió, que es va allargar dos dies, va tenir lloc a la capital de Malàisia, Kuala Lumpur, on les parts van acordar la recerca de noves fórmules per arribar a un acord, basades en una pau justa i un tractament equitatiu de les identitats i els drets del poble Moro, segons va

afirmar el portaveu de l'MILF en el procés de negociació, Mohagher Iqbal. Durant les converses també es va acordar una **implicació més gran d'Europa en el procés de pau**. En aquest sentit, estava previst que un equip noruec s'unís a un grup de soldats i oficials de policia desarmats procedents de Brunei, Líbia, el Japó i Malàisia, amb l'objectiu de supervisar l'alto el foc. El Govern i l'MILF han interromput i reprès les converses de pau des del 1997, any en què es van iniciar les negociacions per posar fi a un conflicte que ha causat 120.000 víctimes mortals i el desplaçament de dos milions de persones al llarg de quatre dècades.

D'altra banda, el **Govern i el grup armat d'oposició MNLF van signar a Trípoli, Líbia, un memoràndum d'entesa** per a resoldre les qüestions que han dificultat la plena implementació de l'acord de pau a què es va arribar el 1996. L'acord preveu la creació d'un mecanisme per a finançar projectes de desenvolupament a les zones afectades pel conflicte, així com l'establiment d'una estructura per a un procés tripartit amb la participació de l'Organització per la Conferència Islàmica, que supervisarà la implementació de l'acord de 1996 a les àrees de seguretat, governabilitat, activitats econòmiques i la provisió de serveis socials a les zones del conflicte. L'acord va ser signat per Camilo Miguel Montesa, assistent presidencial per al procés de pau, i el líder de l'MNLF, Nur Misuari. D'altra banda, **l'MILF i l'MNLF van signar un pacte de cooperació** pel qual es comprometen a treballar conjuntament per l'autodeterminació, la pau, la justícia i el desenvolupament econòmic del poble moro.

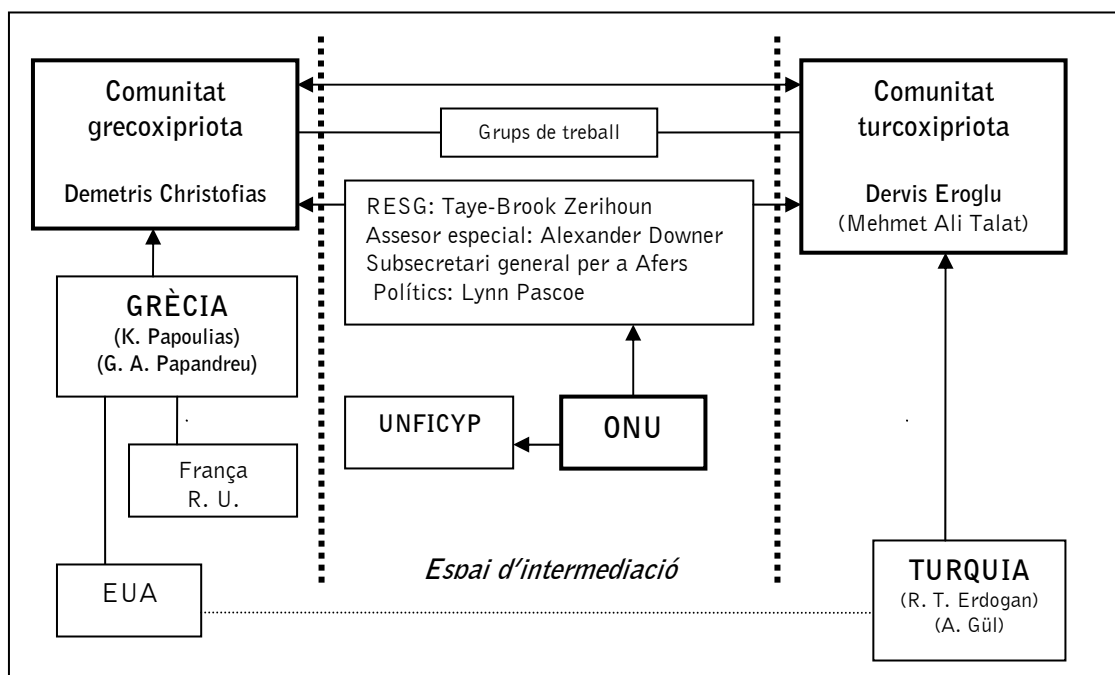
Per la seva banda, el futur president de Filipines, Benigno Noynoy Aquino, va considerar una prioritat aconseguir un acord de pau a Mindanao. Aquino, que va assumir el càrrec el 30 de juny passat, es va reunir a principi de mes amb una delegació diplomàtica de la UE formada per representants del Regne Unit, Àustria, la República Txeca, Finlàndia, Alemanya, Grècia, Itàlia, Espanya, Bèlgica, França i Holanda. El mes de maig passat **la UE va acceptar implicar-se de manera activa en el procés de pau**, dirigint les tasques humanitàries, de rehabilitació i de desenvolupament integrades a l'International Monitoring Team (IMT). Aquino va anunciar també el nomenament de **Teresina Deles com a assessora presidencial sobre el procés de pau**. Deles ja va ocupar aquest càrrec entre el 2003 i el 2005, durant la presidència de Glòria Macagapal Arroyo. La tornada de Deles, especialment activa en relació a la defensa dels drets de les dones a les Filipines, va ser ben rebuda per diverses organitzacions civils i socials de Mindanao. L'acord, auspiciat per l'Organització de la Conferència Islàmica (OCI), va ser signat a Duixanbe, al Tadjikistan. Per la seva banda, el **president del grup negociador de l'NDF, Luis G. Jalandoni, va assegurar que estava preparat per reprendre les converses de pau formals amb la nova administració d'Aquino**.

A Myanmar, la líder opositora **Aung San Suu Kyi es va reunir al maig amb el secretari d'Estat adjunt dels EUA, Kurt Campbell**, i el cap de la missió diplomàtica nord-americana al país. La trobada va tenir lloc al jardí d'un edifici governamental, al qual Aung San Suu Kyi va ser traslladada, perquè la conversa no pogués ser interceptada pel Govern, segons fonts diplomàtiques. Durant la seva visita al país, Campbell va mantenir trobades amb alguns representants del Govern, però amb cap d'alt rang. A més, es va reunir amb integrants del partit de l'opositora, l'NLD, que recentment havia estat dissolt oficialment per no registrar-se per participar en les eleccions.

Europa

a) Sud-est d'Europa

A Xipre, el candidat nacionalista turcoxipriota Dervis Eroglu va guanyar a l'abril les eleccions presidencials al terç nord de l'illa, amb el 50,4% dels vots, per davant del president sortint i candidat a la reelecció, Mehmet Ali Talat, que va obtenir el 42,8% dels vots. La victòria d'Eroglu, que és considerat de l'ala dura, i que tradicionalment ha estat partidari de la partició de l'illa, va generar temors entre la classe política grecoxipriota, entre sectors turcoxipriotes, incloent-hi Talat, i en la comunitat internacional, pel possible impacte que podria tenir en el desenvolupament del procés negociador. Després de la victòria, però, Eroglu va expressar la voluntat de continuar les negociacions i de buscar consensos. Al maig, es van reprendre les negociacions entre els líders grecoxipriota i turcoxipriota després d'una aturada de set setmanes pel procés electoral de l'entitat turcoxipriota. Per tal d'aproximar els dos líders, l'ONU va organitzar un sopar per a tots dos i les seves parelles en un restaurant de la zona de separació que divideix la capital i que patrulla la missió de l'ONU. Alguns mitjans de comunicació van evocar la diplomàcia dels sopars que va facilitar la construcció de confiança durant el bloqueig del procés al 2001. Segons l'enviat de l'ONU a l'illa, Alexander Downer, Eroglu va acceptar que l'acord final implicaria la reunificació de l'illa amb una estructura federal i es comprometia a no reobrir els capítols sobre els quals els líders grecoxipriota i turcoxipriota ja havien mostrat un grau de convergència significativa, com són els referents a governança, repartiment de poder, qüestions de la UE i economia. Després de la reunió Downer va afirmar que els dos líders havien destacat l'existència de convergència i s'havien mostrat **favorables a continuar les negociacions sobre la base del que ja s'ha avançat**. Al juny, el president turc, Abdullah Gül, va instar els líders xipriotes a aprofitar l'oportunitat oberta pel procés negociador i aconseguir una solució al conflicte abans de final d'any. Segons Gül, les converses no es poden prolongar eternament. A més, Gül va valorar positivament la posició del líder turcoxipriota i va afirmar que aquest estava conduint les converses d'una manera positiva i constructiva, com va fer el seu predecessor, Mehmet Ali Talat.

A Kosovo, a mitjan abril, el ministre per a Kosovo de Sèrbia, Goran Bogdanovic, va afirmar que la qüestió de l'estatus de Kosovo no estava resolta ni havia acabat per a Sèrbia. Així ho va expressar en reacció a una declaració de l'ambaixador dels EUA a Kosovo, en què el diplomàtic nord-americà afirmava que no hi podria haver més converses sobre l'estatus de Kosovo i que les autoritats de Sèrbia no haurien d'insistir més en aquesta qüestió. Alhora, Bogdanovic va manifestar que el seu ministeri faria tot el possible per incentivar el desenvolupament econòmic de les comunitats sèrbies de Kosovo, per millorar les seves condicions i facilitar grans retorns de població.

Pel que fa a **Moldàvia (Transnístria)**, al maig els presidents de Rússia, Dmitri Medvédev, i d'Ucraïna, Víktor Ianukóvitx, van signar un comunicat conjunt en què reafirmaven la seva posició que el conflicte de Transnístria només es podia resoldre per mitjans polítics i pacífics i instaven les parts a abstenir-se d'accions unilaterals. Els dos mandataris afirmaven que procedien des de la necessitat de resoldre el conflicte mitjançant el diàleg equitatiu per tal de determinar un estatus amb garanties prou fiables que assegurí la sobirania i integritat territorial de Moldàvia, la neutralitat constitucional i l'establiment d'un sistema de defensa, legal i econòmic comú. **Rússia i Ucraïna es van comprometre a continuar els esforços coordinats per tal d'avançar en l'enteniment mutu entre Moldàvia i Transnístria.** Al juny, les autoritats de Transnístria van afirmar que era prematur reiniciar les negociacions en el format 5 + 2 perquè consideraven que les parts es remetrien als problemes ja sorgits en l'agenda de sessions dels grups mixtos d'experts, i per tant, no hi hauria res a discutir. Segons Transnístria, Moldàvia volia abordar els temes de lliure circulació a la frontera, l'ús de la terra a Transnístria per part d'agricultors de Moldàvia, així com qüestions de duana i frontera. Per contra, el règim de Transnístria afirmava que ells pretenien la reobertura del trànsit ferroviari així com la fi de les accions administratives contra població de Transnístria resident a Rússia i Ucraïna. Per això, segons el ministre d'Exteriors de la regió, el procés de negociacions quedaria enterrat quan aquests temes es posessin sobre la taula. Per la seva banda, el Govern moldau va manifestar que en l'últim període s'havien produït diversos esdeveniments que creaven les precondicions per a la represa de les negociacions 5 + 2, com ara les trobades informals en aquest format i el diàleg de representants polítics per buscar solucions pràctiques a problemes diaris dels residents d'ambdós territoris. **El Govern de Moldàvia va presentar a la UE la seva nova estratègia sobre la resolució del conflicte de Transnístria, que pretenia fer més atractiva Moldàvia als ulls de la població de Transnístria.** Segons el primer ministre, Vlad Filat, Moldàvia i Transnístria podrien apropar-se mútuament com a resultat d'un règim de liberalització de visats i de lliure comerç entre Moldàvia i la UE. Per això, Filat va apel·lar a la UE perquè doni suport a la implementació de la seva estratègia. El primer ministre de Moldàvia, Vlad Filat, va valorar positivament la proposta conjunta plantejada per la cancellera alemanya, Angela Merkel, i pel president rus, Dmitri Medvédev, de **crear un fòrum de seguretat entre la UE i Rússia, que un dels primers temes que abordaria seria el conflicte de Transnístria.** En el comunicat russoalemany es va afirmar que un fòrum d'aquestes característiques era necessari a causa del fracàs dels mecanismes ja existents en la resolució de conflictes i crisis a la regió.

Pel que fa a **Turquia i el Kurdistan**, el president turc, Abdullah Gül, va donar llum verda al projecte de reforma constitucional aprovat pel Parlament turc a principi de maig, encara que sense majoria suficient, de manera que la reforma serà sotmesa a referèndum per poder ser aprovada de manera definitiva. Mentrestant, es van incrementar els enfrontaments entre l'Exèrcit i el PKK. **El líder d'aquest grup, Abdullah Öcalan, va advertir al Govern que estava davant la seva última oportunitat per resoldre de manera pacífica el conflicte i que si no el resolvia l'Executiu podria durar només tres mesos.** Öcalan va plantejar que les qüestions més importants eren la dimensió dels drets humans, la de la democràcia i la de la seguretat, i que el KCK havia d'entrar en el procés i ser-ne part. **També va manifestar que el ministre d'Interior, Besir Atalay,**

podia crear canals de diàleg i que es podien mobilitzar a través de la Subsecretaria de Seguretat Pública creada recentment. Al juny, va augmentar greument la violència a Turquia, arran d'un increment dels atacs del PKK, després del final formal del seu alto el foc vigent des d'abril del 2009, i de la intensificació de les operacions militars contra el grup a Turquia i el nord de l'Iraq. Öcalan va confirmar la seva retirada del procés d'intentar una sortida negociada al conflicte, per no haver trobat un interlocutor i perquè no es donaven les condicions necessàries. El grup va responsabilitzar el Govern de la fi de la treva, acusant-lo de practicar una política d'aniquilament dels kurds, de no fer cap pas convincent per a la resolució del conflicte, sinó una aproximació tàctica i hipòcrita, i de sabotejar el terreny per a la pau i el diàleg. A més, va manifestar que aquest nou període que s'inicia es caracteritzarà per l'establiment d'un sistema democràtic propi i la declaració de l'autonomia democràtica. Van afirmar que estaven oberts al diàleg i la resolució del conflicte sobre la fórmula "Estat + democràcia", però que no acceptaran estratègies tàctiques i d'anihilament per part de l'Estat. A més, va advertir que la tendència actual podria desembocar en la declaració d'un Kurdistan semiindependent, cosa que, al seu torn, obriria les portes a un període de gran violència, però en el qual el PKK no resultaria vençut. D'altra banda, el president de la Regió Autònoma del Kurdistan (Iraq), Massoud Barzani, va visitar Turquia per primera vegada des de l'any 2004 i va anunciar la seva disposició a emprendre cooperacions de tota mena amb Turquia, incloent-hi el desplegament de tots els esforços possibles per frenar els atacs del PKK contra Turquia des de territori iraquetà.

b) Caucas

Pel que fa al conflicte d'Armènia i l'Azerbaidjan per l'enclavament de Nagorno Karabakh, a final d'abril els líders religiosos dels dos països van fer una crida a la resolució pacífica del conflicte durant una trobada considerada històrica a la capital azerbaidjanesa, Bakú. El cap de l'Església armènia, Catholikos Garegin II, va viatjar a l'Azerbaidjan convidat pel líder musulmà xiïta d'aquest país, Sheikh-ul-Islam Allahshukur Pashazade, i pel líder de l'Església ortodoxa russa, el patriarca Kirill, en el marc d'una trobada mundial de líders religiosos. Tots tres van mantenir una reunió conjunta, al marge de la resta de sessions, després de la qual van emetre una declaració conjunta instant a donar suport als esforços d'Armènia i l'Azerbaidjan i dels mediadors internacionals per solucionar el conflicte. Posteriorment, Garegin va convidar Pashazade a visitar Armènia. El president azerbaidjanès, Ilham Aliyev, per la seva banda, va instar Armènia a respondre a l'última proposta del Grup de Minsk de l'OSCE, elaborada sobre la base dels principis de Madrid. Aliyev va recordar que l'Azerbaidjan ja havia mostrat l'acceptació en principi del document, només amb algunes excepcions menors, i havia accedit que la proposta sigui utilitzada com la base per a preparar un acord de pau. El president azerbaidjanès va lamentar que Armènia encara no s'hi hagués pronunciat. La proposta continguda en els "principis de Madrid" inclou un referèndum amb la participació de la gent que vivia a Nagorno Karabakh abans de la guerra, assegurant un corredor entre Armènia i Karabakh, el retorn dels refugiats a les seves terres natives i l'ajuda de forces internacionals. Al juny, el president azerbaidjanès va assenyalar que Armènia no havia respost encara a la versió revisada dels principis de Madrid presentada pel Grup de Minsk de l'OSCE i que davant aquestes circumstàncies els mediadors haurien de prendre la paraula. Aliyev va advertir que si Armènia continuava intentant guanyar temps o rebutjava oficialment els principis, l'Azerbaidjan avaluaria les perspectives de participar en el procés i podria canviar de posició. D'altra banda, el ministre d'Exteriors armeni va manifestar que Armènia ja havia reconegut fa dos anys que els principis de Madrid eren la base sobre la qual es podrien mantenir negociacions. Al seu torn, va criticar que l'Azerbaidjan no volgués signar un document sobre la retirada de franctiradors al voltant de la línia de separació. Per la seva banda, el president armeni, Serge Sarkisian, va manifestar que l'exercici del dret d'autodeterminació és crucial per al procés de pau.

Pel que fa a **Geòrgia**, les últimes rondes de converses del procés de Ginebra, celebrades al març i al juny, van concloure sense avenços aparents. Les posicions de les parts van continuar fixes, especialment pel que fa a les perspectives d'un acord de no-agressió. Geòrgia continuava defensant la signatura d'aquest pacte entre Geòrgia i Rússia, mentre que aquesta defensava que se signés entre Geòrgia i cada un dels dos règims independentistes (Abkhàzia i Ossètia del Sud). Rússia no es considera a si mateixa part en el conflicte, de manera que no considera que hagi de signar un document així, posició que Geòrgia critica durament. El procés manté el format de discussions en dos grups de treball, un de vinculat a aspectes de seguretat i l'altre a qüestions humanitàries. Tot i això, totes les parts van considerar que el procés de converses de Ginebra havia de continuar.

Orient Mitjà

Pel que fa a **Israel i Palestina**, durant la primera setmana de maig es va anunciar la represa de les converses indirectes entre israelians i palestins en un intent per avançar en el procés de pau. **La ronda de converses va acabar sense signes de progrés ni data per a continuar el diàleg**, que hauria d'allargar-se durant els pròxims quatre mesos i abordar assumptes clau, com ara Jerusalem i la situació dels refugiats. Segons analistes citats per la BBC, el procés enfronta grans dificultats, ja que els israelians perceben que els palestins només desitgen que els EUA imposin una solució d'acord amb els seus interessos i, a més, estan dividits, amb Hamas obertament hostil a les negociacions. D'altra banda, els palestins creuen que el Govern de dreta de Netanyahu no pretén avançar cap a una sortida que involucri un Estat palestí i que pretén mantenir les converses en un punt mort. Al juny, **la mort de nou activistes després de la intercepció per part d'Israel d'una flota d'ajuda humanitària a Gaza va motivar una condemna internacional i va obligar el Govern de Benjamin Netanyahu a suavitzar les condicions del bloqueig sobre el territori palestí**. Les víctimes, de nacionalitat turca, viatjaven a l'embarcació *Mavi Marmara*, que formava part d'un grup de sis vaixells que transportaven 750 activistes i 10.000 tones d'ajuda per a la Franja de Gaza. L'acció militar es va produir en aigües internacionals, va causar a més a més desenes de ferits i va generar una àmplia condemna internacional pel que es va considerar un ús desproporcionat de la força contra els cooperants. Israel va justificar la seva actitud argumentant que les intencions de la flota eren il·legals i que no van tenir en compte les advertències de l'Exèrcit perquè abandonessin la intenció d'arribar a Gaza.

Pel que fa a **Palestina**, a principi d'abril les tensions entre el president de l'Autoritat Palestina, **Mahmud Abbas**, i el primer ministre palestí, **Salam Fayyad**, van quedar en evidència després d'unes declaracions d'Abbas en què descartava la declaració unilateral de l'Estat palestí, un dels projectes clau que promou Fayyad. Rivals polítics durant molt de temps, tots dos dirigents s'havien preocupat de no manifestar les seves diferències en públic. No obstant això, fonts d'Al-Fatah van assegurar que la creixent iniciativa de Fayyad respecte a l'Estat palestí i l'augment de protagonisme públic, van dur Abbas a contradir el primer ministre en una entrevista televisiva. Al juny, es van posar sobre la taula de negociacions diverses propostes i idees noves per a la reconciliació entre les faccions palestines. Segons el diari *Al-Hayat*, que va citar fonts palestines, després de la reunió del cap de la Lliga Àrab, Amr Mussa, i el cap de Hamas a Gaza, Ismail Haniyeh, s'estaven considerant noves opcions per superar l'atzucac, una de les quals passava perquè totes dues parts assumissin el **compromís de tenir en compte les observacions del contrari pel que fa al document de reconciliació promogut per Egipte**. Al-Fatah ja va signar la iniciativa a l'octubre, però Hamas exigia que es consideressin alguns dels seus inconvenients, qüestió que el Caire havia rebutjat categòricament. Tot i això, fonts diplomàtiques egípcies citades per la premsa local van reconèixer que l'acord d'Egipte "no era l'Alcorà" i van admetre la possibilitat de modificacions que podrien apropar un acord. Paral·lelament, Egipte es va mostrar contrari a qualsevol intervenció de Turquia en els esforços de reconciliació intrapalestins. El Caire hauria

rebutjat una proposta no oficial turca de reunir representants turcs, egipcis i de la Lliga Àrab amb delegats de Hamas i Al-Fatah. El primer ministre turc, Recep Tayyip Erdogan, va cridar les parts involucrades en les negociacions a arribar a un acord aviat o obrir la via a una intervenció d'Ankara.

Al **Iemen**, a propòsit de la commemoració del vintè aniversari de la unificació del nord i el sud, el Govern d'Abdallah al-Salih va anunciar al maig una **amnistia per a tots els presoners** per activitats separatistes al sud i per la revolta dels al-hutistes al nord. Els al-hutistes, que mantenien una fràgil treva amb el Govern des de l'11 de febrer passat, van precisar que si bé molts dels seus militants van ser excarcerats després de la signatura de l'alto el foc, uns mil al-hutistes eren a la presó des de l'inici de les hostilitats a la regió nord del país, l'any 2004. Mentrestant, una sèrie d'episodis van posar en risc la treva, entre ells, l'ocupació de desenes d'escoles per rebels i combatents de les forces progovernamentals. Al juny, la fràgil treva va tornar a quedar en perill per la represa dels enfrontaments entre membres del grup armat i forces paramilitars de les tribus locals lleials a Sanà.